

Húsvét 3. Vasárnapja C

Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek. (ApCsel 5,29)

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 5,27b-32.40b-41

Azokban a napokban az apostolokat a jeruzsálemi főtanács elé állították: A főpap kérdőre vonta őket: "Szigorúan megparancsoltuk nektek, hogy ne tanítsatok az ő nevében, és lám, egész Jeruzsálem tele van tanításotokkal. Ránk akarjátok hárítani annak az embernek a véréét."

Péter és az apostolok így válaszoltak: "Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek. Atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti keresztfára feszítve megöltetek. Isten jobbja fejedelemmé és Megváltóvá emelte, hogy megtérítse Izraelt, és megbocsássa bűneit. Mi ezeknek a dolgoknak tanúi vagyunk a Szentlélekkel egyetemben, akit az Isten megadott azoknak, akik engedelmeskednek neki."

Erre odahívták az apostolokat, megvesszőztették őket, aztán rájuk parancsoltak, hogy Jézus nevében ne beszéljenek, azután szabadon engedték őket. Boldogan távoztak a főtanácsból, mert méltók lettek arra, hogy Jézus nevéért gyalázatot szenvedjenek.

Szentlecke

Jelenések 5,11-14

Én, János, amint látomásomban néztem a trónt, az élőlények és a vének körül angyalok seregének hangját hallottam. Számuk tízezerszer tízezerre és ezerszer ezerre rúgott. Harsányan zengtek: "Méltó a Bárány, akit megölték, hogy övé legyen a hatalom, a gazdagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás!" Majd hallottam, hogy minden teremtmény a mennyben, a földön, a föld alatt és a tengerben, az egész világmindenséggel egyetemben ezt harsogta: "A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön-örökké!" A négy élőlény így felelt: "Ámen", a vének pedig leborultak és imádták.

Evangélium

János 21,1-14

Feltámadás után Jézus egy alkalommal így jelent meg tanítványainak a Tibériás-tó partján: Együtt voltak Simon Péter és Tamás, melléknevén Didimusz, továbbá a galileai Kánából való Natanael, Zebedeus fiai és még két másik tanítvány. Simon Péter így szólt hozzájuk: "Megyek halászni." "Mi is veled megyünk" – felelték. Kimentek és bárkába szálltak. De azon az éjszakán nem fogtak semmit.

Amikor megvirradt, Jézus ott állt a parton. A tanítványok azonban nem ismerték fel, hogy Jézus az.

Jézus megszólította őket: "Fiaim, nincs valami ennivalótok?" "Nincs" – felelték. Erre azt mondta nekik: "Vessétek ki a hálót a bárka jobb oldalán, ott majd találtok."

Kivetették a hálót, s alig bírták visszahúzni a tömérdek haltól.

Erre az a tanítvány, akit Jézus szeretett, így szólt Péterhez: "Az Úr az!" Amint Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára öltötte köntösét – mert neki volt vetkőzve –, és beugrott a vízbe.

A többi tanítvány követte a bárkával. A hallal teli hálót is maguk után húzták. Nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire.

Amikor partot értek, izzó parazsat láttak, s rajta halat, mellette meg kenyeret. Jézus szólt nekik: "Hozzatok a halból, amit most fogtatok." Péter visszament, és partra vont a hálót, amely tele volt nagy hallal, szám szerint százötvenhárommal, s bár ennyi volt benne, nem szakadt el a háló.

Jézus hívta őket: "Gyertek, egyetek!" A tanítványok közül senki sem merte megkérdezni: "Ki vagy?" – hiszen tudták, hogy az Úr az. Jézus fogta a kenyeret, és adott nekik. Ugyanígya halból is.

Ez volt a harmadik eset, hogy a halálból való feltámadása után Jézus megjelent nekik.

Elmélkedés

"Halászni megyek" – mondja Péter és a többi tanítvány vele tart. Mi mást tehetnének? Húsvét elmúlt. Visszatértek a hétköznapiak – mint nekünk is. Halászni mennek; mi pedig a gyárba, iskolába, tűzhely mellé állunk. Mindenki halászik hétköznapijai tengerén ... mint a tanítványok! És ezen az éjszakán nem fognak semmit. Üres a kezük. A múlandóság megtapasztalása. Hiába fáradoztak! Hiábavaló aggodás! Ki ne ismerné? Ezek a hétköznapiak. Akkor éppúgy, mint ma.

És felhangzik a kérdés: Van valami ennivalótok? – Hozzánk is szól a kérdés, hogy megvan-e, amiből élünk – van-e, amiből élni tudunk. Azt felelik: "Nincs"! Nincs semmink: üres, szegény a kezünk, éhes a gyomrunk, vágyódik a szívünk. Magunktól nincs semmink. Semmink ami csillapíthatná éhségünket. Semmi, ami megvilágíthatná sötétségünket. Semmi, ami betölthetné ürességünket. De Ő azt mondta: Vessétek ki hálóitokat! Tehát: Fogjatok még egyszer munkához. Merüljete el újra a hiábavalóságba, merüljete bele a sikertelenségbe. Menjete – az én szavamra. És ekkor megtörténik a teljesség csodája. A hiábavalóságból a teljesség és telítettség megtapasztalása lesz.

Vígasztaló az evangélium. Milyen gyakran fárasztó hinni a hétköznapiakban. A hiábavalóság megtapasztalása kicsivé tesz minket, eluralkodik rajtunk a csalódottság vagy menekülésre fogjuk a dolgot. Érezzük: gyakran elveszünk a kicsinyes huzakodásbann, veszekedésben, civódásban, és elpazaroljuk vele az időnket, ahelyett hogy a túlélés kérdéseivel foglalkoznánk. De pont ekkor jelenik meg Jézus, és hív minket. Azt mondja: Nem rajtatok, a ti ötleteiteken és szisztémátokon múlik! Azon múlik, hogy adtok-e helyet életetekben a Feltámadottnak. Vagyis: Nem nektek kell tennetek. Én ajándékozom nektek – megszállás nélkül, ingyenesen. Nincs olyan húsvéti kép, amely ne sebeivel ábrázolná a Feltámadottat. Annak a jele lenne ez, hogy Húsvét minden sebet felragyogtat? A fájdalom és sebek nem "törlődnek el" egyszerűen (életünk hiábavalóságait tudomásul kell vennünk), hanem a Húsvét titka által "ragyogóvá válnak", új dimenziót kapnak. Krisztus arra hív minket, hogy tovább éljen Húsvét az életünkben. Megajándékoz minket jelenlétével, amely állhatatossá tesz és erőt ad. "Vegyétek és egyétek!"

(Wilhelm Benning)

Húsvét 3. Vasárnapja C

**Inkább kell engedelmeskedni Istennek,
mint az embereknek. (ApCsel 5,29)**

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 5,27b-32.40b-41

Azokban a napokban az apostolokat a jeruzsálemi főtanács elé állították: A főpap kérdőre vonta őket: "Szigorúan megparancsoltuk nektek, hogy ne tanítsatok az ő nevében, és lám, egész Jeruzsálem tele van tanításotokkal. Ránk akarjátok háritani annak az embernek a vérének." Péter és az apostolok így válaszoltak: "Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek. Atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti keresztfára feszítve megöltetek. Isten jobbjára fejedelemmé és Megváltóvá emelte, hogy megtérítse Izraelt, és megbocsássa bűneit. Mi ezeknek a dolgoknak tanúi vagyunk a Szentlélekkel egyetemben, akit az Isten megadott azoknak, akik engedelmeskednek neki."

Erre odahívták az apostolokat, megvesszőztették őket, aztán rájuk parancsoltak, hogy Jézus nevében ne beszéljenek, azután szabadon engedték őket. Boldogan távoztak a főtanácsból, mert méltók lettek arra, hogy Jézus nevéért gyalázatot szenvedjenek.

Szentlecke

Jelenések 5,11-14

Én, János, amint látomásomban néztem a trónt, az élőlények és a vének körül angyalok seregének hangját hallottam. Számuk tízezerszer tízezerre és ezerszer ezerre rúgott. Harsányan zengtek: "Méltó a Bárány, akit megöltek, hogy övé legyen a hatalom, a gazdagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás!" Majd hallottam, hogy minden teremtmény a mennyben, a földön, a föld alatt és a tengerben, az egész világmindenséggel egyetemben ezt harsogta: "A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön-örökké!"

A négy élőlény így felelt: "Ámen", a vének pedig leborultak és imádták.

Evangélium

János 21,1-19

Feltámadás után Jézus egy alkalommal így jelent meg tanítványainak a Tibériás-tó partján: Együtt voltak Simon Péter és Tamás, melléknevén Didimusz, továbbá a galileai Kánából való Natanael, Zebedeus fiai és még két másik tanítvány. Simon Péter így szólt hozzájuk: "Megyek halászni." "Mi is veled megyünk" – felelték. Kimentek és bárkába szálltak. De azon az éjszakán nem fogtak semmit.

Amikor megvirradt, Jézus ott állt a parton. A tanítványok azonban nem ismerték fel, hogy Jézus az.

Jézus megszólította őket: "Fiaim, nincs valami ennivalótok?" "Nincs" – felelték. Erre azt mondta nekik: "Vessétek ki a hálót a bárka jobb oldalán, ott majd találtok." Kivetették a hálót, s alig bírták visszahúzni a tömérdek haltól.

Erre az a tanítvány, akit Jézus szeretett, így szólt Péterhez: "Az Úr az!" Amint Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára öltötte köntösét – mert neki volt vetkőzve –, és beugrott a vízbe.

A többi tanítvány követte a bárkával. A hallal teli hálót is maguk után húzták. Nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire.

Amikor partot értek, izzó parazsat láttak, s rajta halat, mellette meg kenyeret. Jézus szólt nekik: "Hozzatok a halból, amit most fogtatok." Péter visszament, és partra vonta a hálót, amely tele volt nagy hallal, szám szerint százötvenhárommal, s bár ennyi volt benne, nem szakadt el a háló.

Jézus hívta őket: "Gyertek, egyetek!" A tanítványok közül senki sem merte megkérdezni: "Ki vagy?" – hiszen tudták, hogy az Úr az. Jézus fogta a kenyeret, és adott nekik. Ugyanígya halból is.

Ez volt a harmadik eset, hogy a halálból való feltámadása után Jézus megjelent nekik.

Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétertől: "Simon, János fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?" Péter így szólt: "Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek."

Erre Jézus azt mondta neki: "Legeltesd bárányaimat!" Aztán újra megkérdezte tőle: "Simon, János fia, szeretsz te engem?" Ő azt felelte: "Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek!" Erre azt mondta neki: "Legeltesd juhaimat!"

Majd harmadszor is megkérdezte tőle: "Simon, János fia, szeretsz engem?" Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte: "Szeretsz engem?", és ezt válaszolta: "Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek!" Jézus pedig ismét ezt mondta: "Legeltesd juhaimat!"

Bizony, bizony, mondom neked: Amikor még fiatal voltál, felövezted magad, és oda mentél, ahova akartál. De ha majd megöregszel, kiterjeszted karjaidat. Más fog felövezni téged, és oda visz, ahova nem akarod."

Azt jelezte e szavakkal, hogy (Péter) milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. Azután hozzátette: "Kövess engem!"

Elmélkedés

"Halászni megyek" – mondja Péter és a többi tanítvány vele tart. Mi mást tehetnének? Húsvét elmúlt. Visszatértek a hétköznapiak – mint nekünk is. Halászni mennek; mi pedig a gyárba, iskolába, tűzhely mellé állunk. Mindenki halászik hétköznapijai tengerén ... mint a tanítványok! És ezen az éjszakán nem fognak semmit. Üres a kezük. A múlandóság megtapasztalása. Hiába fáradoztak! Hiábavaló aggodás! Ki ne ismerné? Ezek a hétköznapiak. Akkor éppúgy, mint ma. És felhangzik a kérdés: Van valami ennivalótok? – Hozzánk is szól a kérdés, hogy megvan-e, amiből élünk – van-e, amiből élni tudunk. Azt felelik: "Nincs"! Nincs semmink: üres, szegény a kezünk, éhes a gyomrunk, vágyódik a szívünk. Magunktól nincs semmink. Semmink ami csillapíthatná éhségünket. Semmi, ami megvilágíthatná sötétségünket. Semmi, ami betölthetné ürességünket. De ő azt mondta: Vessétek ki hálótokat! Tehát: Fogjatok még egyszer munkához. Merüljete el újra a hiábavalóságba, merüljete bele a sikertelenségbe. Menjete – az én szavamra. És ekkor megtörténik a teljesség csodája. A hiábavalóságból a teljesség és telítettség megtapasztalása lesz.

Vígasztaló az evangélium. Milyen gyakran fárasztó hinni a hétköznapiakban. A hiábavalóság megtapasztalása kicsivé tesz minket eluralkodik rajtunk a csalódottság vagy menekülésre fogjuk a dolgot. Érezzük: gyakran elveszünk a kicsinyes huzakodásbann, veszekedésben, civódásban, és elpazaroljuk vele az időnket, ahelyett hogy a túlélés kérdéseivel foglalkoznánk.

De pont ekkor jelenik meg Jézus, és hív minket. Azt mondja: Nem rajtatok, a ti ötleteiteken és szisztémátokon múlik! Azon múlik, hogy adtok-e helyet életetekben a Feltámadottnak. Vagyis: Nem nektek kell tennetek. Én ajándékozom nektek – megszolgáltatlanul, ingyenesen. Nincs olyan húsvéti kép, amely ne sebeivel ábrázolná a Feltámadottat. Annak a jele lenne ez, hogy Húsvét minden sebet felragyogtat? A fájdalmak és sebek nem "törlődnek el" egyszerűen (életünk hiábavalóságait tudomásul kell vennünk), hanem a Húsvét titka által "ragyogóvá válnak", új dimenziót kapnak. Krisztus arra hív minket, hogy tovább éljen Húsvét az életünkben.

Megajándékoz minket jelenlétével, amely állhatatossá tesz és erőt ad. "Vegyétek és egyétek!"

(Wilhelm Benning)